

jeho opakem, jsa nezkušený, dobrosrdečný, důvěřivý a náchylný k radikálním reformám.

Oceniv tyto osobnosti, vrací se autor k parlamentu. Podává malé ukázky, jak tento složitý aparát fungoval. Udivuje výpočtem nezvyklého množství odborných výborů a podvýborů i poukazem na vysokou vědeckou i rétorickou úroveň většiny zde přednesených řečí. Stinnou stránkou jednání je obstrukce, velmi užívaný prostředek, jenž měl buď na vládě něco vymoci, nebo zameziti vydání toho neb onoho nařízení.

Dále je zde zmínka o schůzkách parlamentu rakouského s německým, jichž vyvrcholením byla konference předsedů sněmoven centrálních mocností v Berlíně r. 1917. Při té příležitosti předkládá autor charakteristiku kancléře Bethmann-Hollwega, Viléma a Hindenburga.

Pak příkvačily dalekosáhlé události politické, jež zasazovaly další osudné rány do povážlivě se již rozpadající se monarchie, jichž následkem byl Karlův manifest z 26. X. 1918 a klausule rakouských poslanců. Tu se sešel též parlament k poslední schůzi v památný den 11. října 1918, tedy již celý měsíc před abdikací Karlovou (11. listopadu 1918).

Elegickým tonem končí Dr. Sylvestr své líčení. Ač chce pouze, aby jeho dílo bylo pouhým mementem pro povolanejší ruku, jež by se ujala vždy více v zapomenutí upadající činnosti rakouského parlamentu, přece jeho vydáním vykonal mnohem více. Kniha sama je psána živým slohem, je oživena četnými historkami ze soukromého života jednajících lidí. Celkem možno říci, že se neprohřešil na své v úvodě vytyčené zásadě objektivnosti. Zdá-li se chvílemi, že objektivní není, lze to vysvětliti právě jeho loyálním cítěním, jak jsem na konkrétním případě ukázal. S vynikajícím obsahem se pojí vzorná úprava v čestný památník generací minulých a poskytne snad i poučení věkům příštím. Kepert. (Ref. ze sem. prof. Čády.)

Dr. J. Rudinský: Mier ako problém medzinárodný a Spoločnosť národov. V Prahe 1929. Nakl. »Orbis«. Str. 320. Cena Kč 40.—. — Aktuální otázka světového míru až dosud byla naší odbornou literaturou opomíjena, a teprve Rudinský ve svém nedávno vyšlém spisu pokusil se o soustavné vylíčení a kritické zhodnocení snah, nesoucích se k organisování mírového stavu na právním podkladě. V první části své knihy zabývá se organisací míru před Společností národů: řecké amfiktiony, římské *ino fetiale* a *i. ino gentium* jsou prvotními primitivními základy, vytvořenými v antické době. Ve středověku spor mezi papežem a císařem a zejména katolická církev svým náboženským učením určuje povahu již konkrétnějších pokusů o zabezpečení trvalého míru, které v nové době pokračují v Evropském direktoriu a Sv. Alianci a vrcholí do světové války haagskými konvencemi. Druhá část spisu jedná o organisaci míru dle Paktu S. N.: Rudinský líčí nejprve dějiny myšlenky S. N., potom její vlastní dějiny, analyzuje — komentovav před tím stručně Pakt — S. N. jako mírovou organisaci, porovnává jí vytvořený stav se stavem, vytvořeným haagskými úmluvami; v dalším dotýká se otázky odzbrojení, a výsledky činnosti S. N. »ako organisátora mieru medzinárodného«. Třetí, závěrečná část obsahuje autorův — širěji nerozvedený a nepodložený — názor o reformě S. N., spočívající v reformě jejích členů, již sledává v »demokracii státných sústav«, aby mohla býti skutečně orgánem zaručujícím trvalý mír.

Rudinský ve svém spisu, jak je již zřejmo z uvedeného přehledu, obmezuje se výlučně na pozitivistické pojednání o otázce světového míru. Jeho pozornost je obrácena toliko k mírovým snahám a pokusům politiků, aniž by se zabýval názory filosofů, soudobou ideologií, z níž oni politikové vycházejí a již se přidržovali ve své veskrze praktické činnosti. Touto jednostranností ve svém základním pojetí utrpěl značně Rudinského spis na své hodnotě, kterou by nesporně měl — a zejména v naší literatuře, kde nemusel býti toliko jediným, nýbrž pří-

padně i jedinečným — kdyby uvedené thema bylo zpracováno též idealisticky a kdyby bylo zcela vyčerpáno, ale především též i skutečně kriticky pojato. Neboť ve svém nynějším jak pojetí tak i celkovém zpracování spis Rudjnského je prací žurnalistickou a ne kriticky vědeckou: referuje o problému se stanoviska historikova, politikova a písmákova — nerozlišuje ji přes jejich základní rozdílnost, nýbrž příliš často ji slučuje a ztotožňuje —, popisuje problém, ale neřeší jej. Může býti posuzován jako novinářova zpráva, jejímž účelem jest rychle, přehledně a zajímavě referovati o časové otázce, která si ale nečiní nároku na úplnost a kritičnost ve svém zpracování, a nechce býti hodnocena a zkoumána vědeckými měřítky. Dr. J—k.

Prochaska—Weiser: Das Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb. (Stiepels Gesetz-Sammlung), Liberec 1929, str. 358. Kniha, vynikající přehlednou úpravou, u Stieplovy sbírky obvyklou, jest rozdělena ve tři díly. První obsahuje text zákona a prováděcích nařízení. Druhý díl tvoří výklad zákona, systematický, používající vedle důvodové zprávy i bohaté literatury. V souvislosti s výkladem jsou tu otištěna dosavadní zákonná ustanovení, pokud zůstala. Díl třetí má obzvláštní cenu dnes, kdy nemáme ještě vlastní judikatury. Obsahuje totiž velmi pečlivě sestavený přehled judikatury rakouské, která sice nemůže míti přímý vliv na judikaturu naši, přece však nám poskytuje do jisté míry obraz, jak se soudnictví staví k problémům nekalé soutěže. K závěru jsou otištěny rakouský a německý zákon o nekalé soutěži. Celkem jest kniha tato pro praktické právníky jistě cennou pomůckou. J. B.

Ústavní listina. Připojeny některé normy Ústavní listinu provádějící. — Vydalo předsednictvo poslanecké sněmovny a předsednictvo senátu Národního shromáždění republiky Československé. — Praha, 1929, s. LXXXIX a 376 in 16°. — Toto vydání našich ústavních zákonů a ústavní listiny spolu s některými nejdůležitějšími předpisy je zřejmě uspořádáno pro praktickou potřebu příslušníků i úředníků sněmovnic a senátů. Proto předchází velmi pečlivý a podrobný ukazatel k ústavní listině, zabírající téměř 90 stran. Ale bylo by chybou si mysliti, že jde jenom o textové vydání, protože ke všem normám je připojen komentář zcela po způsobu komentovaných vydání. Tím ovšem sluší toto vydání vyřaditi z řady obvyklých vydání pro potřebu úřední. Kromě ústavní listiny je tu takto vydán zákon o ústavním soudě, nařízení k němu 159/23, jednací jeho řád, zákon o nabývání a pozbývání statního občanství a domovského práva, nař. o prodloužení opční lhůty, zákon o stát. občanství 152/26, zákon o vlajce, řád volení do poslanské sněmovny ve znění opraveném, zákon o volebním právu četníků a vojáků, zákon o stálých voličských seznamech, zákon o složení a pravomoci senátu, o volebním soudě, o inkompatibilitě atd. spolu s neméně důležitými přílohami, jako textem smlouvy Saint-Germainské, zákon na ochranu republiky a j. Jde tu tedy o dílo zcela obdobné vydáním, určeným veřejné potřebě, při němž autor (Dr. Zd. Mikyška) nemusil by se nikterak skrývat za přísnou anonymitu, která je tu všude zachována. Ča.

Dr. Rudolf Rauscher: O krádeži a loupeži v českém právu zemském. — Bratislava 1929, Právnická fakulta, str. 100 in 8. (Knihovna 27.) Kč 34.—. — Autor pokračuje ve svých pracích o dějinách trestního práva českého soustavně. Nyní obrátil se k otázkám deliktů majetkových. Je to dílo tím záslužnější, že nejen literatura dosavadní o tomto předmětu je nepatrná, nýbrž že vzhledem k tehdejším a starším nevypracovaným názorům je také již nevalně cenná. Schéma autorovy práce je velmi průzračné: pojem, společnínost a odpovědnost, stíhání a trestání. První dvě kapitoly jsou vlastně nejtěžšími, protože tu jde o řadu nuancí, kterých nelze ovšem reprodukovat v referátu, které však každá o sobě může zavdati diskusi, což již samo hodnotí práci